

ham i Kundskab (Oversigten S. 65). Endelig har man af politimæssige Grunde tilføjet et sidste Punktum i Stykket, da det efter de Oplysninger, som er meddelt Udvalget, ofte paa Grund af tæt tillukkede Skodder er vanskeligt for Politiet at iagttage, om der brænder Lys og er Gæster i Lokalerne paa forbudte Tider.

Lovens 2det Stykke er flyttet ned som Stykke 3, og af samme Grund som ovenførte har man forandret Udtrykket »Lukketiden«. Foreninger og sluttede Selskaber behøver jo ikke at forlade Beværtingens almindelige Lokaler før det Tidspunkt, efter hvilket Gæster ikke maa forblive i Beværtingen, hvilket Tidspunkt i Tilfælde af Dispensation, se ovenfor, kan falde senere end »Lukketiden«.

§ 31.

I Beværtinger med stærke Drikke bør Børn i skolepligtig Alder formentlig ikke blot ikke kunne anvendes til »Betjening« af Gæsterne, men heller ikke til Skylning af Glas eller andet Arbejde, hvorfor foreslaas tilføjet »eller andet Arbejde«. Dog har man ikke ment at forbyde Værten at anvende sine egne Børn til saadant Arbejde.

§ 32.

Paa den ene Side har man ment at burde foreslaa den lovfæstede Aldersgrænse for Skænkeretten overfor unge Mennesker sat op til 18 Aar. De fleste Politivedtægter har fastsat denne Grænse, der er Aldersgrænsen for Forældremagten og Opdragelsesretten, hvorfor det ogsaa ligger nær at lade det heromhandlede Formynderskab vedvare til det 18de Aar; og at Ensartethed over hele Landet paa dette Omraade er ønskelig, og at Forskelligartethed, navnlig mellem Nabojurisdiktioner, er lidet heldig, behøver ikke at paavises (se iøvrigt Oversigten S. 66—69).

Paa den anden Side nærer Udvalgets Majoritet Betænkelighed ved den ubegrænsede Myndighed, som Loven hjemler til i Politivedtægterne at sætte Aldersgrænsen op til en hvilkensomhelst Højde. Uden her at komme ind paa Spørgsmaalet om Alkoholforbud, er man i hvert Fald af den Opfattelse, at der ikke bør aabnes Adgang til i større eller mindre Udstrækning at indføre saadant under Dække af Aldersgrænsebestemmelsen. Der foreslaas derfor at blive staaende ved 18 Aar som den overalt lovbestede Grænse; og i Redaktionen har man ment at burde aabne den, der sigtes for Overtrædelse af Bestemmelsen, en Frifindelsesmulighed for det Tilfælde, at den ikke 18-aarige efter sit Udseende maatte antages at være over 18 Aar.

I Overensstemmelse med de nævnte Ændringer i Paragraffens 1ste Stykke er en tilsvarende Ændring foretaget i 2det Stykke for Handelens Vedkommende.

§ 33.

Da Paragraffen er fortolket derhen, at den ikke hindrer en Gæstgiver uden stærke Drikke i at udleje sine Lokaler til Selskaber, der medbringer stærke Drikke (Schlichtkrull S. 46 og Oversigten S. 69), og da en saadan Brug af alkoholfri Beværting- og Gæstgiverilokaler modvirker Lovens Bestræbelser for at holde de nævnte Forretninger fuldkomment alkoholfri, er en Tilføjelse i første Stykke foreslaaet for at afskære en Fortolkning som den antydede.

§ 34.

Det hænder, at en Beværter aabenlyst sætter sig ud over en Forbudsbestemmelse, fordi den Fortjeneste, han deraf venter, langt overstiger Bødens Størrelse. Man har ved Stykke 5 søgt at krydse saadan Beregning.

Under Hensyn til Klager, fremkomne fra forskellige Sider angaaende Vanskeligheder for Anmeldere ved at faa Oplysning om Resultatet af deres Anmeldelser, har man foreslaaet i et 7de Stykke i Paragraffen at indskærpe Politiets Pligt til at give saadan Oplysning, en Pligt som i al Almindelighed er fastslaaet i Retsplejelovens § 807.

§ 36.

Ifølge Oversigten S. 70 synes den almindelige Mening hos Politimestrene at være, at de i Paragraffen satte Betingelser for at gaa frem mod demoraliserende Værter ad den anviste Vej er saa snævre, at Paragraffen ikke er tilstrækkelig anvendelig overfor mislige Beværter- og Gæstgiveridrft. Der er dog ogsaa tilgaaet Udvalget Meddelelser om, at Paragraffen, selv om den ikke har været anvendt, dog har gjort sin Virkning som Trusel.